

1582/4072 - عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَدِيٍّ بْنِ الْخِيَارِ أَنَّهُ قَالَ لَوْحَشِيٍّ: أَلَا تُخْبِرُنَا بِقَتْلِ حَمْرَةَ؟ قَالَ: نَعَمْ، إِنَّ حَمْرَةَ قَتَلَ طُعَيْمَةَ بِنْتُ عَدِيٍّ بْنِ الْخِيَارِ بَبَدْرٍ، فَقَالَ لِي مَوْلَايَ جُبَيْرُ بْنُ مُطْعِمٍ: إِنْ قَتَلْتَ حَمْرَةَ بِعَمِّي فَأَنْتَ حُرٌّ، قَالَ: فَلَمَّا أَنْ حَرَجَ النَّاسُ عَامَ عَيْنَيْنِ - وَعَيْنَيْنِ جَبَلٌ بِحِيَالِ أَحَدٍ، بَيْنَهُ وَبَيْنَهُ وَادٍ - حَرَجْتُ مَعَ النَّاسِ إِلَى الْقِتَالِ، فَلَمَّا اصْطَفَوْا لِلْقِتَالِ، حَرَجَ سِبَاعٌ فَقَالَ: هَلْ مِنْ مُبَارَزٍ؟ قَالَ: فَخَرَجَ إِلَيْهِ حَمْرَةُ بِنْتُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، فَقَالَ: يَا سِبَاعُ، يَا ابْنَ أُمِّ أَيْمَانَ مَقْطَعَةَ الْبُطُورِ، أَتُحَادُّ اللَّهُ وَرَسُولَهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ قَالَ: ثُمَّ شَدَّ عَلَيْهِ، فَكَانَ كَأَمْسِ الدَّاهِبِ، قَالَ: وَكَمَنْتُ لِحَمْرَةَ تَحْتَ صَخْرَةٍ، فَلَمَّا دَنَا مِنِّي رَمَيْتُهُ بِحَرْبِي، فَأَضَعَهَا فِي ثَنَّتِهِ حَتَّى حَرَجْتُ مِنْ بَيْنِ وَرَكِيهِ، قَالَ: فَكَانَ ذَلِكَ الْعَهْدَ بِهِ، فَلَمَّا رَجَعَ النَّاسُ رَجَعْتُ مَعَهُمْ، فَأَقَمْتُ بِمَكَّةَ حَتَّى فَشَا فِيهَا الْإِسْلَامُ، ثُمَّ حَرَجْتُ إِلَى الطَّائِفِ، فَأَرْسَلُوا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَسُولًا، فَقِيلَ لِي: إِنَّهُ لَا يَهِيْجُ الرُّسُلَ، قَالَ: فَحَرَجْتُ مَعَهُمْ حَتَّى قَدِمْتُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَلَمَّا رَأَيْتُ قَالَ: أَنْتَ وَحَشِيٍّ؟ قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: أَنْتَ قَتَلْتَ حَمْرَةَ؟ قُلْتُ: قَدْ كَانَ مِنَ الْأَمْرِ مَا بَلَغَكَ، قَالَ: فَهَلْ تَسْتَطِيعُ أَنْ تُعَيِّبَ وَجْهَكَ عَنِّي؟ قَالَ: فَحَرَجْتُ، فَلَمَّا فُيِضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَخَرَجَ مُسَيْلِمَةُ الْكَذَّابُ، قُلْتُ: لِأَخْرُجَنَّ إِلَى مُسَيْلِمَةَ، لَعَلِّي أَفْتُلُهُ فَأُكَافِيَ بِهِ حَمْرَةَ، قَالَ: فَحَرَجْتُ مَعَ النَّاسِ، فَكَانَ مِنْ أَمْرِ مَا كَانَ، قَالَ: فَإِذَا رَجُلٌ قَائِمٌ فِي ثَلَمَةِ حِدَارٍ كَأَنَّهُ جَمَلٌ أَوْرَقٌ، نَائِرُ الرَّأْسِ، قَالَ: فَرَمَيْتُهُ بِحَرْبِي، فَأَضَعَهَا بَيْنَ ثَدْيَيْهِ حَتَّى حَرَجْتُ مِنْ بَيْنِ كَتِفَيْهِ، قَالَ: وَوُثِبَ إِلَيْهِ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ فَضْرَبَهُ بِالسِّيفِ عَلَى هَامَتِهِ.

«Убайдуллоҳ ибн Адий ибн Хиёр билан бирга йўлга чиқдим. Ҳимсга* етганимизда Убайдуллоҳ менга: «Ваҳший билан учрашишни истайсанми? Ундан Ҳамзанинг ўлдирилиши ҳақида сўраймиз», деди. «Ҳа», дедим. Ваҳший Ҳимсда яшар экан. У ҳақда сўраб-суриштирган эдик, бизга: «У анави ерда, қасрининг соясида, ёғмешдек бўлиб ўтирибди», дейишди. Келиб, унинг ёнида бироз турдик-да, салом бердик. У алик олди. Убайдуллоҳ салласи билан юз-кўзини ўраб олган эди. Ваҳший унинг кўзи ва оёғинигина кўра оларди. Убайдуллоҳ: «Эй Ваҳший, мени танияпсанми?» деди. У унга бир назар ташлаб, «Аллоҳга қасамки, йўқ. Лекин шуни биламанки, Адий ибн Хиёр Умму Қитол бинт Абу Ййс деган бир аёлга уйланган эди. У Маккада унга бир ўғил туғиб берган. Мен ўша болани кўтариб, унинг онаси билан бирга унга эмизувчи қидирганман, кейин унга (эмизувчи онага) топширганман. Ўшанда худди сенинг оёғингни кўргандекман ҳамон кўз ўнгимда», деди. Убайдуллоҳ юзини очди. Кейин: «Бизга Ҳамзанинг ўлдирилишини айтиб бермайсанми?» деди. У деди: «Майли. Ҳамза Бадрда Туъайма ибн Адий ибн Хиёрни ўлдирган эди. Хожам Жубайр ибн Мутъим менга: «Агар амакимнинг эвазига Ҳамзани ўлдирсанг, озодсан», деди. Одамлар Айнайн йили – Айнайн Уҳуд тоғининг рўпарасидаги тоғ бўлиб, бу икковининг орасида водий бор – жангга чиқишганда мен ҳам одамлар билан бирга чиқдим. Улар жангга саф тортган пайт Сибоъ чиқиб: «Яккама-якка чиқадиганлар борми?» деди. Унга Ҳамза ибн Абдулмутталиб чиқди-да: «Эй Сибоъ! Эй бўртиққесар Умму Анморнинг ўғли! Сен ҳали Аллоҳ ва Унинг Расулига қарши чиқмоқчимисан?!» деди. Сўнг қаттиқ ҳамла қилган эди, у жойида ўлди. Мен Ҳамза(га найза отиш) учун бир харсанг тагига яшириндим. Яқинлашганда унга найзамни отган эдим, қовуғидан кириб, икки тосининг орасидан чиқди. Мана шу Ҳамзанинг ажали бўлди. Одамлар қайтгач, мен ҳам улар билан қайтдим. Маккада Ислом ёйилгунича шу ерда турдим. Кейин Тоифга чиқиб кетдим. Улар Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга элчи юборишди. Менга: «У зот элчиларни ташвишга солмайдилар», дейишди. Мен ҳам улар билан йўлга чиқиб, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига етиб келдим. Мени кўрганларида: «Ваҳший сенмисан?» дедилар. «Ҳа», дедим. «Ҳамзани сен ўлдирганмисан?» дедилар. «Сизга етиб келган иш бўлган», дедим. «Менга кўринмай юра оласанми?» дедилар. Мен чиқиб кетдим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам вафот этиб, Каззоб Мусайлима чиқди. «Мусайлима томонга албатта бораман. Шояд уни ўлдирсам-у, бу билан Ҳамзани (ўлдирганимни) ювсам», дедим-да, одамлар билан бирга йўлга чиқдим. Унинг иши бўлганича бўлди. Қарасам, деворнинг ёриғида бир одам турибди. Сочлари тўзиган, худди кулранг туяга ўхшар эди. Унга найзамни отиб, икки кўкрагининг ўртасига санчиб қўйган эдим, икки курагининг орасидан тешиб чиқди. Бир ансорий у томонга сакради-да, бошининг қоқ тепасига қилич солди».

Абдуллоҳ ибн Умар розияллоҳу анҳумо айтади: «Ўшанда бир чўри бир уйнинг тепасида туриб: «Войдод, қора қул мўминларнинг амирини ўлдириб қўйди!» деган».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI